

GÖNÜL ALTUN YAZDI – AYŞE’NİN TOKASI

GÖNÜL ALTUN YAZDI

Ebru sanatıyla uğraşanlar bilirler. Suya çeşitli renklerden boyalar damlatırsınız, boyalar, bir süre sonra tüm su yüzeyinde çok güzel desenler oluşturur. Hayat da bazen böyle bir şeydir. Bir yerde ektiğiniz küçük bir çekirdek, bazen tüm hayatınızı güzelleştiren bir ağaca dönüşebilir. Bir insanın kalbine küçük bir dokunuş, o kalpte sizi sürekli kılabilir.

Mesleğimin ilk yıllarıydı. Ürgüp’te bir turizm okulunda çalışıyordum.

Öğrencilerimin çoğuyla aramda birkaç yaş vardı. Hepimiz gençtik. Onlar öğrenci, ben öğretmen...

Bir gün sınıfımda küçük, sessiz, ürkek ve çekingen bir kız öğrenciyle karşılaştım. Tavırları tüm eğitimcilerin seveceği türdendi. Saygılı, çalışkan, kanaatkar ve uyumlu. Benimle konuşmaktan, benim öğrencim olmaktan mutlu olduğunu seziyordum. Benimle farklı bir gönül bağı kurmuştu. Çok emin olmamakla birlikte sanırım, en çok da bana güveniyordu. Okulun yine en iyi öğrencilerinden birisine aşık olmuş, bunu da benimle paylaşmış, bana fikrimi sormuştu. Farklı kültürlerin insanları oldukları için üzülmesin diye fikrimi olumsuz yönde belirtmiştim. Aradan birkaç hafta geçti, mutlu olsun diye ona birkaç toka alıp hediye ettim. Ancak, o tokaları saçında hiç görmedim.

Aradan yıllar geçti. Ayşe, o yıl mezun olup gitti. Ben de 0’ndan birkaç yıl sonra oğlumun ağır hastalığı nedeniyle Ürgüp’ ten ayrılıp Trabzon’a tayin istedim. Yaşadığım o çok zor süreçte, kendi derdimle yoğun bir şekilde yaşayıp giderken, kendime bir sosyal medya hesabı açtım. En azından bir nebze olsun içinde bulunduğum durumdan çıkıyor, arkadaşlarım, akrabalarım ve öğrencilerimle haberleşip kafa dağıtıyordum.

Bir gün, beni çok şaşırtan bir mesaj aldım. "Hocam, ben sizi yıllardır arıyorum, bir türlü ulaşamadım, şimdi sizi bulunca çok mutlu oldum. Ben sizi çok seviyorum" yazıyordu mesajda. Hemen arkadaşlık teklifini kabul ettim. Soy ismine bir isim daha eklenmişti ve o isim, okulda aşık olduğu diğer öğrencimin soy ismiydi. Evlenmişlerdi...

Hayat, yine olağan seyrinde devam ediyor, Ayşe ile arada sırada yazışıyor, konuşuyorduk. İstanbul’daydı. Mutluydu. Birkaç yıl sonra dünya güzeli bir çocukları oldu. Adı: Özlem...

İlk olarak sosyal medyada gördüm Özlem in fotoğrafını. Altına yorum yazdım. Yorumun cevabında Ayşe, "Hocam gördünüz mü?" yazmıştı. İlkten anlam veremedim "Evet gördüm, maşallah çok güzel bir bebek " dedim. Hayatım boyunca unutamayacağım başka bir cümle, cevap olarak belirdi ekranda: "Hocam, Özlem i değil, Özlem in saçlarındaki tokaları gördünüz mü? Onlar, bana sizin okulda hediye ettiğiniz tokalar !"

Ağlamamak için zor tuttum kendimi. Ve dedim ki kendi kendime, "VEFA şöyle bir şeydir."

Bir insana dünyaları verirsiniz "HIÇ" olur, bir insana küçücük bir toka hediye edersiniz, başına "TAÇ" olur !.